

brød i Papir, kunde faa en Ret varm Mad eller et Glas styrkende Vin til rimelig Pris og uden Drikkepenge. Naar man sammen med dette indrettede Bade- og Toiletteringsrum, Gymnastikanstalt, Oplysningsbureau, et Gæstehjem for enligt tilrejsende Kvinder fra Provinsen, og endelig en gratis Læsestue for Arbejdersker, saa kan der næppe være Tvivl om, at et saadant omfattende Foretagende vilde være til Held for Kvindernes Liv og Færden. Men dermed er vor Tanke ikke helt udtømt. Man vilde søge i dette Komplex at faa oprettet en Serie smaa Bopæle med fælles Belysning og Varme paa kooperativt Grundlag, som der alt findes i Amerika, beregnede paa kvindelige Kommis'er, Lærerinder o. l., paa saa billige Vilkaar som muligt og med let Adgang til fuld eller delvis Kost fra Bygningens Restaurant. Saadanne Boliger vilde sikkert være af Betydning for de mange i Forretninger ansatte unge Kvinder, som paa Grund af deres Arbejdes Natur er forhindrede i at skaffe sig den Del af Hjemmets og Hvilens Velvære, som de saa haardt tiltrænger, og som de derfor ofte erstatter med uden-dørs Adspredelser, der ikke altid er af heldbringende Art. Til alt dette fordres mange Penge, det véd vi, men Udstillingen har lært os, at naar man gør sig Umage for en god Sag, saa yngler Penge godt, og vi føler os overbeviste om, at ifald Grundstenen bliver lagt til en saadan „Kvindernes Bygning“, *saa lægges med det samme Grunden til en stadig voksende Samvirken mellem de danske Kvinder*, en Virken, der ikke vil undlade at give sit Bidrag til Samfundets Fremskridt og Gavn.“

Paa Interpellationen om, hvorledes et saa stort og bekosteligt Foretagende skulde gennemføres med ca. 10,000 Kr., blev der fra Indbydernes Side svaret, at man naturligvis vilde forøge Summen, Bygningen skulde være alle danske Kvinders Eje, og Danmark tæller 1,200,000 Kvinder, hvoraf 500,000 er mellem 20 og 60 Aar — af disse findes sikkert Landet over 100,000 Kvinder, som har baade Evne og Villie til at give 25 Øre om Aaret, og naar disse Kvinder vilde give samme Beløb i 5 Aar, havde man allerede en betydelig Sum. Man er sig vel bevidst, at Bygningen ikke kan rejses, hvis Kvinderne ikke føle det som en Æressag hver især at lægge deres lille Skærv til. Endvidere nærer man det Haab, at Foretagendet maa vinde en saadan Tilslutning i alle Lag Landet over, at den høje Regering og Rigsdag vil bevilge den Sum, som ikke kom til Anvendelse ved Udstillingen.

Forslaget drøftedes derpaa nøjere og vedtoges derefter med 50 Stemmer. 3 sagde: „Stemmer ikke“.

Dernæst vedtog man at ansøge Regering og Rigsdag om at støtte det paatænkte Foretagende ved at skænke det de 10,000 Kr., som blev bevilgede i Fjor til Dækning af Udstillingens mulige Underskud. Og endelig valgte man et Repræsentantskab paa 27